

Toimittajalta.

Istuessamme joukko ruusuristiläisiä uuden vuoden valvojisissa Kulmakoululla Helsingissä toivoimme sydämemme koko voimalla, että vuosi 1932 poistaisi kansojen keskeltä epäilyksen, katkeruuden ja vihan sekä toisi mukanaan enemmän hyvää tahtoa, rakkautta ja ymmärtämystä kaikkien yksilöiden ja kansojen sydämiin.

Suomea on sanottu edeltäjämäksi, ja Suomen kansa on nyt pitkän tuskan, kärsimyksen ja häpeän perästä vihdoin ratkaissut kieltolakiprobleman. Se on ilahduttavaa, sillä kieltolaki rinnan suunnattoman juopottelun ja spriitulvan kanssa on mitä inhoittavinta itsepetosta. Parempi on tunnustaa avoimesti kykenemättömyytensä ja sitten ryhtyä uudestaan kasvattamaan itseään. Nyt tulee taas raittiusseuroille työtä, työtä raittiuden saarnaajille ja opettajille. Kouluissa on lapsille raittiuden periaatetta ja juopottelun synkkiä seurauksia tunnollisesti opetettava. Ihminen ei ole luonnostaan juoppo, sillä luonto opettaa hänelle kohtuutta ja usein kieltäymystä. Juoppous on sairautta, säälittävä ja hoidettava kuten sairaus ainakin.

Luopuessaan kieltolaista Suomi ratkaisee kysymyksen positiiviseen suuntaan ja näyttää esimerkkiä toisille kansoille. Nyt kaikki kansat huokaavat helpotuksesta. Sairautta ei voi kieltolailla parantaa, niinkuin ei varkauttakaan voida parantaa sillä, että kielletään omistusoikeus. Useimmat ihmiset käyttävät omaisuutta järkevällä tavalla, ja jos jotkut yksilöt varkaudella ja petoksella hankkivat itselleen ylimääräisiä varoja, olkoon se heidän omalla vastuullaan, älköönkä syyttömiä siitä rangaistako. Tämän on porvarillinen yhteiskuntamme ymmärtänyt, ja ennenkuin ihmiset muuttuvat, ei muutu yhteiskunta. Ihmiset tosin voivat muuttua. He voivat muuttua niin epäitsekäiksi, avuliaiksi ja jalomielisiksi, ettei varkailla enää ole sijaa, – ja samaten he voivat muuttua niin raittiiksi, että kieltolaki itsestään astuu voimaan.

Mutta opetusta ja itsekasvatusta tarvitaan paljon, ennenkuin se päivä valkenee.

*

Kuolema käy vieraana monen meikäläisenkin talossa, sillä työtä on paljon toisella puolen ja sieltä kutsuu uusi maallinen syntymä, jota moni toivoo voivansa paremmin käyttää hyödyksi itselleen ja ihmiskunnalle. Ennen joulua siirtyi ainakin kolme harrasta totuudenetsijää rajan tuolle puolen: nuori rouva Greta Aaltonen Jyväskylässä, vanha rouva Maria Jerrman Terijoella ja 78 vuotta vanha insinööri Karl Wessberg Helsingissä. Viimemainittu ei ollut R.R:n eikä minkään toisen seuran jäsen, mutta vanha tunnettu spiritisti ja teosofi ja hengeltään ruusuristiläinen. Hän lausui sairasvuoteellaan: „Kun tästä nousen, liityn Ruusu-Ristiin.“ Hän ei noussut fyysillisesti, mutta liittyi riveihimme toisessa maailmassa. Kaikki kesäkurssilaiset tunsivat Greta Aaltosen. Hän oli aina mukana, iloisena ja hymyilevänä, ja oli musikaalinen niinkuin veljensä (Jussi Pohjanmies). Maria Jerrman oli innokas ja

toimielias. Kun kesäkurssit olivat Terijoella 1927, oli hän niiden järjestävänä emäntänä.

Näiden hartaiden sielujen yllä levätköön Mestarin siunaus.

*

Tapaninpäivän iltakahvit Kulmakoululla olivat taas minun sydämelleni ylen viihtyisät. Puheita, laulua, soittoa, lahjoja, tervehdyksiä ja sähkösanoma, – mein Liebchen, was willst du noch mehr? Ja kuitenkin oli vielä jotain: näkymättömien läsnäolo, niiden joukossa muutamit ylen rakkaat!

Yritin kiittää silloin ja teen sen tässä vielä kerran, sillä minua muistettiin ei ainoastaan syntymäpäivänäni, vaan myöskin jouluksi ja uudeksi vuodeksi niin monen monilla herttaisilla tervehdyksillä, kirjeillä ja lahjoilla, etten niistä kaikista yritäkään kiittää muuten kuin tällä tavalla. Olkaa varmat siitä, ystävät, että teidän lämpimät ajatuksenne ja sananne tunkivat suoraan sydämeeni!

*

Toivottavasti Ruusu-Ristin lukijoita miellyttää, että he tänä vuonna saavat tutustua nuorena kirjoittamaani teokseen „Framtidens religion“ (Tulevaisuuden uskonto), joka ilmestyi Tukholmassa 1900 ja nyt ensi kerran suomennetaan. Kirja on tavallaan kokoelma irrallisia esseitä, ja suomentajan kehotuksesta julkaistaan ne tässä toisessa järjestyksessä kuin alkuperäisessä tekstissä. Aloitamme kirjoituksella „Yön hiljaisuudessa“.

Tässä numerossa on osastossa „Vapaa sana“ tunnetun nimimerkin A. R:n huomattava kirjoitus „Päämaja“. Samasta kysymyksestä on monessa jäsenkokouksessa keskusteltu. Tarkoitus ei ole ollut eikä ole saattaa mieliä levottomiksi ja pelkäämään, että heittäydytään uusiin taloudellisiin vaikeuksiin. Päinvastoin. Tarkoitus on vain valistaa ja valmistaa mieliä. Joskus syntyy jotakin sen tapaista, josta A. R. kirjoituksessaan unelmoi. Mutta kaikki tapahtuu aikanaan. Nyt meillä on ensi aluksi Kustannusliike ja Kulmakoulu, jotka tarvitsevat huomiotaamme ja huolenpitoamme. Mutta niiden asiat voivat piankin tulla ratkaistuksi hyvään suuntaan, ja silloin on hyvä olla hengessään varustettuna uusiin ponnistuksiin ja luoviin töihin.

*

Ruusu-Risti-Hallituksen kolmevuotiskausi päättyi viime vuoden lopussa. Vanha hallitus oli erovuorossa ja uusi valittava. Voin nyt ilolla mainita, että sangen pienillä muutoksilla vanha hallitus yhä palvelee Ruusu-Ristiä ja sen työtä. Uuden kolmivuotiskauden hallituksessa toimii Hilda Pihlajamäki edelleen varapuheenjohtajana,

Uuno Pore sihteerinä, Eino Krohn varasihteerinä, Esko Koivisto rahastonhoitajana, Jorma Partanen Kansallisen Neuvoston aarremestarina ja muina jäseninä Rakel Ervasti, Anja Helle, Sven Krohn ja Waldemar Kaade.

Propagandatyön järjestelyn ja johdon Helsingissä olen uskonut Annikki Reijoselle, joka on valinnut itselleen joukon auttajia loosheista ja yhtymistä.

Helsingin looshien joukkoon syntyi uusi tulokas viime joulukuun 28 p:nä, jolloin „Kylväjä“ kolmio aloitti toimintansa. „Kylväjä“ on aiottu Kulmakoulun, sen opettajien ja oppilaiden henkiseksi tueksi ja turvaksi.

*

Tätä numeroa seuraa viime vuoden sisällysluettelo.

(Ruusu-Risti 1932 Tammikuu N:o 1, s. 1-3)